

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce
, bytem , zastoupeného , advokátem se sídlem
, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ostravě**, se sídlem
Ostrava, Na Jízdárně 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24.11.2008 č.j.
, ve věci ověření neplatnosti rozhodnutí,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 24.11.2008 č.j.
se pro nezákonnost **z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému
k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.712,-
Kč, do 30-ti dnů o právní moci tohoto rozsudku k rukám
, advokáta se sídlem , .

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení, popř. vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.11.2008 č.j. _____, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu _____ (dále jen „správce daně“) ze dne 9.6.2008 č.j. _____, kterým byla ověřena neplatnost rozhodnutí správce daně ze dne 7.11.2007 č.j. _____.

Žalobu odůvodnil tím, že důvodem rozhodnutí správce daně bylo, že v rozhodnutí, jehož neplatnost byla ověřována, je ve výroku nesprávně uveden odkaz na hmotněprávní předpis, podle kterého bylo rozhodováno, tj. na zákon č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen „zákon č. 588/1992 Sb.“). Ve výroku však mělo být uvedeno, že rozhodnutí je vydáno podle § 111 bodu 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen „ zákon č. 235/2004 Sb.“), a podle zákona č. 588/1992 Sb. Žalovaný pak závěr o uvedení nesprávného předpisu ve výroku rozhodnutí nesprávně zaměňuje za absenci základní náležitosti rozhodnutí podle § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 337/1992 Sb., o správně daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), ale žalobce má za to, že rozhodnutí, jehož neplatnost správce daně ověřil, obsahuje veškeré základní náležitosti dle § 32 ZSDP a daným postupem napravoval správce daně svá procesní pochybení , pro která by jinak musel žalovaný jako odvolací orgán jeho rozhodnutí na základě odvolání žalobce zrušit. Jde tak o nezákonné, event. nicotné rozhodnutí, protože nesprávnost rozhodnutí spočívající v chybném odkazu na hmotněprávní předpis není možné napravit rozhodnutím o ověření neplatnosti podle § 32 odst. 7 ZSDP, ale přichází v úvahu jen postup podle § 56 ZSDP. Pokud správce daně ve výroku svého rozhodnutí odkázal na ustanovení zrušeného hmotněprávního předpisu, který byl nahrazen jiným právním předpisem, bylo na žalovaném jako odvolacím orgánu, aby se s tímto vyrovnal. Dne 18.11.2008 vydal správce daně náhradou za rozhodnutí, jehož neplatnost ověřil, dalších osm rozhodnutí, kterými částečně vyhověl jeho odvoláním proti dodatečným platebním výměřům z roku 2006. Tímto postupem vznikla nepřipustná situace, kdy nebylo v odvolacím řízení o jeho předchozím odvolání rozhodnuto, ale byla vydána rozhodnutí nová.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že v rozhodnutí správce daně ze dne 7.11.2007 nebyl uveden odkaz na hmotněprávní předpis, podle kterého bylo správcem daně rozhodováno, resp. ve výroku tohoto rozhodnutí byl uveden odkaz na zákon č. 588/1992 Sb., který však již byl v době vydání daného rozhodnutí zrušen.

Vyměření daně z přidané hodnoty bylo přitom správcem daně realizováno prostřednictvím ust. § 111 bod 1 zákona č. 235/2004 Sb., ale odkaz na toto ustanovení správce daně ve svém rozhodnutí nikde neuvedl. Nebyly splněny předpoklady pro postup dle ust. § 56 ZSDP, kdy z rozhodnutí, jehož neplatnost byla ověřována, není seznatelné, na základě jakého platného právního předpisu vydal správce daně své rozhodnutí. Jde tedy o rozhodnutí neplatné. Daným postupem nebyla omezena práva žalobce a nicotnost nepřipadá v úvahu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 7.11.2007 č.j.

správce daně částečně vyhověl odvolání žalobce proti platebním výměrům správce daně ze dne 15. 11. 2006 č.j. , č.j. , č.j. a snížil částku dodatečně vyměřené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2003, listopad 2003 a prosinec 2003. Ve výroku přitom uvedl, že rozhodl podle zákona č. 588/1992 Sb. Přípisem ze dne 2.6.2008 pak žalovaný správci daně vrátil zpět k dalšímu řízení odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně ze dne 7.11.2007 s pokynem, že je nezbytné, aby správce daně dle § 32 odst. 7 ZSDP osvědčil neplatnost tohoto rozhodnutí, protože ve výroku tohoto žalobcem napadeného rozhodnutí je nesprávně uveden odkaz na hmotněprávní předpis, podle kterého bylo rozhodováno. Dle pokynu žalovaného správce daně vydal rozhodnutí ze dne 9.6.2008, proti kterému žalobce podal odvolání se shodnými argumenty jako v nyní podané žalobě, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím s totožným odůvodněním jako ve vyjádření k žalobě.

Krajský soud považuje za nedůvodný žalobní bod vztahující se k tvrzené nicotnosti rozhodnutí správce daně ze dne 7.11.2007, protože toto rozhodnutí netrpí natolik intenzivními nedostatky, pro které by je bylo třeba považovat za nicotné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2005 č.j. 6 A 76/2001), tj. netrpí takovými vadami, že je za rozhodnutí vůbec považovat nelze /např. absolutní nedostatek pravomoci, zásadní nedostatky projevu vůle (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné apod./.

Dále krajský soud konstatuje, že postup podle § 32 odst. 7 ZSDP lze uplatnit pouze u rozhodnutí, které je v právní moci, protože proti němu nelze uplatnit řádný opravný prostředek. V nyní posuzované věci se však jednalo o procesní situaci, kdy je dle obsahu správního spisu i stanovisek účastníků nesporné, že žalobce podal proti rozhodnutí správce daně ze dne 7.11.2007 odvolání, o němž žalovaný nerozhodl, ale vrátil je přípisem ze dne 2.6.2008 zpět správci daně s výše uvedeným pokynem. Rozhodnutí správce daně ze dne 7.11.2007 tak nenabýlo právní moci a následující postup dle § 32 odst. 7 ZSDP nebyl správný, protože ustanovení § 50 odst. 3 ZSDP umožňuje žalovanému jako odvolacímu orgánu, aby při přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí správce daně v rámci odvolacího řízení mimo jiné odstraňoval vady řízení. Ze žádného ustanovení ZSDP pak nevyplývá, že by případnou vadu spočívající v tom, že v napadeném rozhodnutí chybí některá náležitost, nebylo možné v odvolacím řízení odstranit a že by pro nápravu této vady byl i v případě, že rozhodnutí bylo napadeno odvoláním, stanoven jiný procesní postup (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25.6.1997 sp. zn. 22 Ca 514/1996). Žalobní bod, podle kterého je nesprávný postup, kdy o odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně ze dne 7.11.2007 nebylo v odvolacím řízení rozhodnuto, je tedy zcela důvodný.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadeného rozhodnutí, kterým byla ověřena neplatnost dosud nepravomocného rozhodnutí, pro nezákonnost zrušil a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je vázán právním názorem vysloveným krajským soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)

Pro úplnost pak soud již jen nad rámec důvodů tohoto rozhodnutí podotýká, že neuvedení pouhého přechodného ustanovení nového právního předpisu (zákon č. 235/2004 Sb.), který stanoví, že pro uplatnění daně z přidané hodnoty za období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i pro uplatnění práv s tím souvisejících, platí dosavadní právní předpisy (zákon č. 588/1992 Sb.), samo o sobě nesplňuje nedostatek základních náležitostí výroku rozhodnutí za situace, kdy je ve výroku rozhodnutí tento dosavadní předpis, podle kterého bylo také rozhodováno, uveden.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z plného procesního úspěchu žalobce, kterému tak vůči žalovanému vzniklo právo na náhradu důvodně v řízení vynaložených nákladů (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Tyto náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, odměna advokáta ve výši 4.200,- Kč [2 úkony právní služby po 2.100,- Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. , ve znění pozdějších předpisů – 1. příprava a převzetí věci, 2. sepsání žaloby], paušální náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300,- Kč za úkon právní služby (§ 13 odst. 3 cit. vyhl. č. 177/1996 Sb. , ve znění pozdějších předpisů) při celkem dvou úkonech právní služby, které advokát žalobci poskytl (tj. ve výši celkem 600,- Kč) a z 19 % DPH v částce 912,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 , § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 14. května 2009

Za správnost vyhotovení:
Ivona Martiníková

JUDr. Monika Javorová, v.r.
předsedkyně senátu